

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **CV RELAX, a.s., IČ: 273 25 741**, se sídlem Chomutov, Táboritská 119/11 884, zastoupen JUDr. Martinem Kopeckým, advokátem v Praze 1, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Praha 1, Staroměstské nám. 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 8795/2011-83/528 ze dne 11. 4. 2011,

T a k t o:

I. Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj, č. j. 8795/2011-83/528 ze dne 11. 4. 2011 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.922 Kč, k rukám zástupce žalobce JUDr. Martina Kopeckého, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 9. 5. 2011 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj, č. j. 8795/2011-83/528 ze dne 11. 4. 2011, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, č. j. 257/UPS/2010/15, ze dne 6. 12. 2010, jímž bylo v přezkumném řízení změněno rozhodnutí Magistrátu města Chomutov, odbor stavební a životního prostředí, odd. Stavebního řízení, ze dne 16. 12. 2009, č. j. CJ MMCH/59033/2009, zn. OSÚaŽP/S/31705/2009/FlaM, o povolení užívání stavby: „Chomutov – dostavba východní části areálu Kamencového jezera – přístřešek pro posezení s občerstvením, hygienické zázemí, přírodní podium, část oplocení a inženýrských sítí, úprava ploch“, na pozemcích parc. Č. 4710, 4689/1 a 4689/5 v katastrálním území Chomutov I., a to tak, že

- I. rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, č. j. 257/UPS/2010/15, ze dne 6. 12. 2010, výrok I. rozhodnutí po změně a úpravách nově zní: I. podle ustanovení § 97 odst. 3 správního řádu rozhodnutí Magistrátu města Chomutov, odbor stavební a životního prostředí, odd. Stavebního řízení, ze dne 16. 12. 2009, č. j. CJ MMCH/59033/2009, zn. OSÚaŽP/S/31705/2009/FlaM, kterým prvoinstanční správní orgán právnické osobě CV RELAX, a.s., povolil podle ustanovení § 82 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 34 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů, užívání stavby přístřešku pro posezení s občerstvením, hygienické zázemí, přírodní podium, část oplocení a inženýrských sítí, úprava ploch“, na pozemcích parc. Č. 4710, 4689/1 a 4689/5 v katastrálním území Chomutov I., se zrušuje a věc se vrací správnímu orgánu prvního stupně.
- II. rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, č. j. 257/UPS/2010/15, ze dne 6. 12. 2010, ve změnou nedotčených částech se potvrzuje.

Žalobce ve svém podání jednak namítal, že Krajský úřad Ústeckého kraje v přezkumném řízení předně porušil ustanovení § 96 odst. 1 správního řádu, když překročil zákonem danou subjektivní lhůtu dvou měsíců pro vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení.

Dále namítal, že napadené rozhodnutí nezákonné a nepřipustně zasáhlo do pravomocného kolaudačního rozhodnutí, a tím do subjektivních práv žalobce. Podle názoru žalobce žalovaný překročil meze, v jejichž rámci mohl o odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje rozhodovat.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 15. 7. 2011 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 13. 5. 2014, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 96 správního řádu

(1) Usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.

(2) Soulad rozhodnutí s právními předpisy se posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. Příslušný správní orgán posoudí spisový materiál a podle potřeby zajistí vyjádření účastníků a správních orgánů, které řízení prováděly.

(3) Přezkumné řízení týkající se předběžného opatření nelze konat poté, co se rozhodnutí ve věci stalo vykonatelným nebo nabylo jiných právních účinků anebo co bylo toto rozhodnutí zrušeno, ledaže by posouzení mělo význam pro náhradu škody.

Jak ze správního řádu, jeho důvodové zprávy, tak i ustálené judikatury vyplývá, že právní jistota a práva nabytá v dobré víře jsou chráněny především "mechanicky" působícími ustanoveními o lhůtách (§ 96 odst. 1 a § 97 odst. 2 správního řádu).

Ustanovení § 96 odst. 1 správního řádu určuje subjektivní lhůtu dvou měsíců od okamžiku, kdy se příslušný správní orgán dozví o důvodu pro zahájení přezkumného řízení, a také objektivní lhůtu jednoho roku od právní moci meritorního rozhodnutí, jež by mělo být přezkoumáváno. Po uplynutí kterékoli z těchto lhůt je přezkumné řízení v daném případě vyloučeno.

Žalobce poukazoval právě na marné uplynutí lhůty stanovené v ustanovení § 96 odst. 1 správního řádu, podle kterého lze vydat unesení o zahájení přezkumného řízení nejdéle do dvou měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do jednoho roku od právní moci rozhodnutí ve věci.

Zatímco stanovení počátku běhu objektivní jednorocní lhůty nečiní obtíže, neboť se počítá od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, tedy od okamžiku, jenž je objektivně dán a ze správního spisu snadno poznatelný, stanovení počátku běhu lhůty subjektivní je podstatně obtížnější. Tato lhůta se totiž počítá od okamžiku, kdy se správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl. Z povahy věci je však obtížné zjistit, kdy se správní orgán dostal k informaci, z níž je zřejmé, že existuje důvod zahájit přezkumné řízení, resp. kdy tuto informaci vyhodnotil s tím, že tento důvod existuje. Podle názoru soudu je proto třeba zkoumat, kdy poprvé se taková informace do vědomí příslušného pracovníka poprvé dostat mohla. V projednávané věci je zřejmé, že k závěru zahájit přezkumné řízení dospěl krajský úřad na základě seznámení se se spisem Magistrátu města Chomutova, odboru stavebního úřadu a životního prostředí. Krajský úřad obdržel tento spis dne 23. 7. 2010 a od tohoto dne měl tedy krajský úřad ve své dispozici informace podstatné pro závěr, že existuje důvod pro zahájení přezkumného řízení. Soud má za to, že okamžikem, od něhož je nutno počítat běh subjektivní lhůty dvou měsíců, je právě den, kdy se do dispozice příslušného správního orgánu dostal relevantní spisový materiál. Počátek běhu této lhůty nelze odsouvat na pozdější termín, s tím, že správní orgán musel příslušný spisový materiál nejprve prostudovat. To nepochybně udělat musel, ale čas, který tomu věnoval, je zahrnut právě do subjektivní lhůty dvou měsíců. Pokud by tomu tak nebylo a tato lhůta by měla začít běžet až poté, kdy se pověřený pracovník správního orgánu se spisem v nutné míře seznámí, fakticky by to znamenalo prodloužení této lhůty, protože takové seznámení by mohlo podle povahy věci trvat několik dní nebo několik týdnů, případně až několik měsíců, čímž by subjektivní lhůta podle ustanovení § 96 odst. 1 správního řádu konec konců ztratila jakýkoliv smysl.

Ze správního spisu, jakož i žalobou napadeného rozhodnutí, soud zjistil, že Krajský úřad Ústeckého kraje obdržel správní spis v inkriminované věci v pátek dne 23. 7. 2010 a dvouměsíční subjektivní prekluzivní lhůta mu tedy uplynula v pátek dne 24. 9. 2010. Nicméně správní orgán prvního stupně v tomto řízení rozhodnul o zahájení přezkumného řízení až v pondělí dne 27. 9. 2010, tedy vydal usnesení o zahájení přezkumného řízení až po marném uplynutí zákonné lhůty.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Pokud žalobce namítal překročení rozsahu odvolání, resp. překročení mezí odvolání, které podal proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, č. j. 257/UPS/2010/15, ze dne 6. 12. 2010, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalobce především nevyjasnil, v čem podle něho spočívá porušení zákona. Kromě toho, byť podle správního řádu z roku 2004 již neplatí úplný revizní princip, podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Žalovaný byl tedy oprávněn přezkoumat v odvolacím řízení prvostupňové rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje z hlediska zákonnosti.

Městský soud v Praze s ohledem na shora uvedené skutečnosti ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 2.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, a 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč. Dále potom jeden úkon podle nové právní úpravy od 1. 1. 2013, tj. účast při jednání a 3.100 Kč a 1x režijní paušál a 300 Kč, tedy celkem 11.922 Kč včetně DPH ve výši 21%.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. května 2014

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová